

МАРИНА ТА СЕРГІЙ
ДЯЧЕНКИ

Світи Марини та Сергія Дяченків

Оповідання

Харків
«Фоліо»
2019

ВІЗИТ ДО
ІМПЕРАТОРА

АПТЕКА

Що б ми робили, якби не аптека?! Нервували, хвилювалися і... хворіли. Шкода тільки, що найдієвіші ліки відпускаються за рецептом — щоб не ковтав їх кожен і будь-коли.

Ось, скажімо, Ангеліна Петрівна. У неї на роботі начальник був прискіпливий, повсякчас прискіпувавсь та організовував їй мобінг. Вона прийняла пігулку, щоб не нервувати, і начальника посунули, а на його місце висунули Ангеліну Петрівну. І вона тепер вдоволена, не нервує.

Або Вірочка. Галасливі сусіди за стіною не давали їй спати: то караоке влаштують серед ночі, то собака їхня виє. Вона прийняла півпігулки всього — й сусіди виїхали у довге відрядження, а їхня квартира залишилася порожня.

Петров посварився з тещею, ковтнув порошок — і теща сама прийшла миритися. У Юлі алергія на тополиний пух, прийняла антигістамінне — і всі тополі в їхньому районі спилили.

Хоча іноді бувають і побічні ефекти: Діма Грищенко замордувався вже ремонтувати свою автівку. Прийняв пігулку від нервів — і автівку... викрали.

А мене повсякчас непокоїть світова економічна криза, свинячий грип і екологічна обстановка. Піду до лікаря, нехай призначить мені щось дієве.

Щоб спати спокійніше.

БАСКЕТБОЛ

— Це Сашко, — сказав той, хто стояв у Антона за лівим плечем.

Сашко був двометровим худорлявим хлопцем у жовтій вилинялій майці з цифрою «дев'ять» на животі.

— А це Людовик.

Людовик сидів на камінці у тіні паркану, що похитнувся. Окуляри в тоненькій гнутій оправі раз у раз зсовувались йому на ніс, і він час від часу закидав голову, щоб повернути їх на місце. Антон не міг відвести очей від цих окулярів — його ніби тягли за погляд, немов за ниточку. Людовик посміхнувся та підморгнув крізь каламутне скло, і від цієї посмішки і цього підморгування у Антона дрижаки пішли по шкірі.

— ...А це м'яч.

Помаранчевий м'яч дзвінко підстрибнув, і Антон машинально спіймав його. Відчув пухирці на гумовій поверхні — знайомий дотик, що нагадав про щось добре. Щось із давнього славетного часу.

— Сашко у нас грає з Людовицом, а ти будеш грати зі мною. — Той, хто стояв за спиною у Антона, вийшов нарешті на світло. Підняв голову, мружачись подивився на небо:

— Ну й пекло сьогодні... Ну, пішли.

Він називався Мелом, був невисокий — у всякому разі, порівняно з Антоном і Сашком. Був одягнений у помаранчеву футболку з жовто-бірюзовим малюнком на грудях: натюрморт із двох груш і неприродно синьої сливи. Його джинси були підкочені до щиколоток і відкривали погляду величезні білі кросівки.

— А ось наше поле. Подобається?

Баскетбольний майданчик був повністю вкритий снігом. Сніг — шар завтовшки в палець — підтанув і застиг, і це було неприємно, бо зверху палило невидиме, але від цього не менш зле сонце. А сніг лежав.

— Ну от, хлопці, — Мел посміхнувся, від його посмішки Антон відчув чомусь спокій.

— Розминайтесь, пристрелюйтесь, а ми з Людовиком подивимось... Давай, Антоне, сміливіше.

Немає нічого більш дивного, ніж грати у баскетбол на спеченому снігу. Час від часу кросівки ковзали; довготелесий Сашко дозволив Антону трішки постукати м'ячем, пробігтися, кілька разів кинути зі штрафної в кільце — а потім вони стали у центрі, віч-на-віч.

Сашко взявся відбирати у Антона м'яч і майже відразу відібрав. І рвонув до кільця — Антон не встигав за ним; кидок — м'яч забився в сітці. Сашко посміхнувся нервово, потім озирнувся чогось на Людовика і Мела, що сиділи мовчки у тіні:

— Ану, давай ще...

Вони кружляли по майданчику, забувши про сніг під ногами й невидиме сонце над головою. Сашко був, напевне, професіонал; Антон був готовий перервати гру, опустити руки й здатися.

У якийсь момент лице Сашка опинилось дуже близько, Антон почув їдкий запах поту і плутані слова:

— Сачкуеш... Грай! Він же дивиться! Грай, сука!..

Антон озлився. Розкрив Сашка оманним рухом, нарешті відібрав м'яча, повів по льодовому полю, і з кожним ударом об білий спечений сніг до нього повертались і навички, і рефлексии, і радість Гри.

Він навіть встиг здивуватися.

Чужий подих за спиною; Антон крутнувся, обвів Сашка і кинув м'яч у кільце — так яблуко кладуть у кошик. Помаранчевий шар прослизнув у сітку, немов маслом намащений.

З боку глядачів долинули декілька оплесків. Антон озирнувся; Мел аплодував. Людовик посміхався, виблискуючи скельцями окулярів.

— Молодець, — сказав Сашко. Його волосся пасемцями прилипло до скронь. — Давай ще...

І вони грали ще. Сашко закинув два м'ячі, Антон три, причому один з них — майже з середини поля. І кожного разу, коли обличчя Сашка з'являлось поруч, Антон чув плутане:

— Грай... Не філонь...

Нарешті м'яч, відскочивши від коліна Сашка, покотився прямо під ноги глядачам. Людовик притримав його гостроносим черевиком, подивився на Мела, перевів погляд на Антона і Сашка, які зупинилися за п'ять кроків від них.

— Йдіть, хлопці, — сказав Мел. — Антоне, познайомся із командою.

Сашко пішов уперед, Антон слідом. Обійшли дерев'яний паркан; Антону було важко втриматися, щоб не обернутися до Мела з Людовиком, які так і сиділи у смугастій тіні нещільно пригнаних дошок.

Сашко облизнув губи:

— Ти... Гарно граєш. Тільки не сачкуй. Був тут один до тебе... Грай, коротше, лише у повну силу. Зрозумів?

— Та я й граю у повну, — сказав Антон. — Я тільки...

— Нікому не цікаво, — сказав Сашко. — Якщо тобі хоча б тут підфартило, так і відпрацьовуй... Ти майстер?

— Не встиг, — сказав Антон. — Кандидат.

— Мел нікого нижче майстра не бере, — сказав Сашко. — Ти, напевне, все ж таки дуже фартовий. Пруха тобі... Тільки не трусись. Тут ще непогано, якщо звикнеш.

Антон озирнувся. Поруч, метрах у десяти, двома тісними групками стояли хлопці — з тих, чії голови пливуть над натовпом зазвичай. Четверо у жовтих майках і четверо — у зелених. Один, наголо стрижений, тримав у руках зелену майку.

— Привіт, — сказав стрижений. — Це твоя.

— Антон, — сказав той, простягаючи руку.

— Вова, — сказав стрижений.

У них у всіх були вологі долоні. І міцні, без задньої думки, потиски.

— Артур...

— Ігор...

— Костя...

Сашко кивнув своїм. І ті також підійшли знайомитися:

— Олег...

— Славко...

— Я також Славко...

— Діма...

Усі вони стояли, переминаючись з ноги на ногу. Дивились, як Антон стягує білу футболку, як вдягає зелену майку, що пахне... чим?

— Отже, гратимемо разом, — сказав Вова, й було видно, що йому ніяково.

— Еге ж, — сказав Антон.

— Ти за кого грав?

— За юнацький «Зеніт»...

— Як це — за юнацький?

— Так... Я кандидат... Майстра не встиг отримати...

Хлопці у зеленому презирнулися.

— Він класно грає, — сказав Сашко. — Адже Мел його взяв.

— Ну так, — відразу погодився Вова. Як здалося Антону, з полегшенням.

— Пішли, — сказав Сашко. — Час уже.

Антону здалося, що пройшло усього дві хвилини з того моменту, як Людовик сказав: «Добре, хлопці, йдіть...»

І Людовик, і Мел сиділи на тому ж місті. У тіні паркану.

— Готові? — Мел посміхнувся. У нього була гарна, щира посмішка; Антону одразу відлягло, він несміливо усміхнувся у відповідь:

— Ми ж... а тренування? Комбінації?

— Ми будемо грати гравцями, а не комбінаціями, — суворо сказав Мел. — Я буду допомагати вам, Людовик — їм... Фолити не треба, жорстко грати не треба, свисток слухати треба, все інше — сам побачиш. — І Мел кивнув, даючи зрозуміти, що час балачок минув.

— Будеш грати зі мною у зв'язці в нападі, — пошепки сказав Вова.

— Але ж ми не тренувались, — заперечив Антон боязко.

Вова насупився:

ЗМІСТ

Аптека	3
Баскетбол	4
Бутон	26
Імператор	47
Візит до Імператора	65
Вірлена	91
Ззовні	106
Волосся	109
ГЕК	125
Демографія	132
Заклинання	147
Осяяний сонцем весняний перон	156
Змій	168
Інфаркт	169
Корч, схожий на кішку	201
Крило	212
Місячний пейзаж	222
Маклер і магія	226
Марта	228
Обіцянка	241
Зворотний бік місяця	249
Ординець	256
Оса	277
Оскіл	295